

ном, інформація це відомості або дані про навколишнє середовище (об'єкти, явища, події, процеси тощо), які зменшують міру існуючої невизначеності та неповноти знань про нього [2].

У сучасному світі будь-яка діяльність людини базується на процедурах збирання, оброблення та передачі інформації, тобто інформація є одним з головних ресурсів, який може дати велику конкурентну перевагу, якщо ним правильно розпорядитись. Інформаційний ресурс представляє собою сукупність інформації, накопичену в результаті будь-якої діяльності людей (науково-технічної, економічної, політичної та т.п.). Крім того, інформація має бути подана у формі, придатній для збору і опрацювання та зафіксована на матеріальному носіїві.

Динамічність зовнішнього середовища обумовлює безперервне оновлення, диференціацію і збільшення обсягу інформації, що відводить їй особливе місце в процесі управління організації. Інформаційне забезпечення відіграє важливу роль в будь-яких управлінських процесах організації.

Інформаційне забезпечення управління організацією здійснюється наданням необхідної інформації в необхідне місце на основі встановлених процедур із заданою періодичністю. В будь-якій організації є дані, інформація і знання, які зберігаються на матеріальних носіях і в знаннях співробітників. Інформаційні ресурси організації, які зберігаються на матеріальних носіях, відносять до формалізованих, які зберігаються в знаннях співробітників - до неформалізованих. Частина формалізованої інформації оформляється у вигляді документів (плани, заявки, накази, звіти і т.п.) або має недокументований вид (звукова інформація, програми для ЕОМ, фото-, кіно-, відеоінформація тощо).

Інформаційними ресурсами, як будь-якими іншими, можна управляти. На рівні організації можна і потрібно вивчати інформаційні потреби, планувати і керувати інформаційними ресурсами.

- Боровик М. В. Теоретичні засади інформаційно-комунікаційного забезпечення сталого розвитку закладів вищої освіти / М. В. Боровик // Економіка розвитку. – 2018. – № 1 (85). – С. 22–30.

- Інформаційне забезпечення стратегічного управління конкурентним потенціалом підприємства / Н. С. Ардашкіна // Економічний форум. – 2013. – № 4. С. 76 – 81.

ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУ ПРИЙНЯТТЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ

Гнедич С.Ю.

Науковий керівник – Боровик М.В., канд. екон. наук, доцент

Існування будь-якої організації пов'язано з розробкою, прийняттям і реалізацією управлінських рішень. Від того, які саме управлінсь-

кі рішення розробляються і реалізуються, залежить поточна та перспективна конкурентоспроможність організації, ефективність її діяльності. Прийняття управлінських рішень є однією із основних функцій менеджера у будь-якій організації. Саме від їх ефективності залежить конкурентоспроможність організації та можливість її подальшого існування. У кожній організації практика розробки та прийняття управлінських рішень має свої особливості, що визначаються характером і специфікою її діяльності, організаційною структурою, діючою системою комунікацій, внутрішньою культурою. Проте існує загальний стережень, який формує технологію розробки та прийняття рішень, що використовується у будь-якій організації. Саме на його основі формується уся система управління організацією, що повинна швидко та гнучко реагувати на будь-які зміни зовнішнього середовища та забезпечувати зростання ефективності діяльності організації. Зважаючи на це, вдосконалення процесу прийняття управлінських рішень є одним із пріоритетних напрямів дослідження у сучасній науці та практиці.

Кожна людина щодня приймає безліч рішень, які обумовлюють її поведінку в різних сферах життєдіяльності і, перш за все, в сфері трудової діяльності. Такі рішення являють собою сукупність реалізації всіх функцій, притаманних менеджменту – планування, організації, мотивації та контролю як за процесом здійснення прийнятих рішень, так і за досягнутим результатом (результатами). Таким чином, прийняття рішень є найважливішою функцією управління, що становить основу управлінського процесу.

Необхідність прийняття управлінського рішення може виникнути як у зв'язку з обставинами зовнішніми (рішеннями вищої організації, необхідність врегулювання взаємовідносин з партнерами по кооперації, тощо), так і внутрішніми (відхилення від заданих параметрів виробництва, виникнення вузьких місць, виявлення резервів, порушення трудової дисципліни, тощо). Ось чому те чи інше управлінське рішення є відповідною реакцією на зовнішні та внутрішні впливи, воно спрямоване на розв'язання проблем і максимальне наближення до заданої цілі.

Прийняття рішень є невід'ємною частиною щоденної роботи керівника [1]. Управлінське рішення є результатом розумово-психологічної, творчої діяльності керівника, продуктом управлінської праці, а його прийняття – це процес, котрий зумовлює появу цього продукту. Вироблення раціональних рішень є сферою управлінського мистецтва, оскільки полягає у виборі правильних методів і прийомів, які у конкретній ситуації мають найбільший потенціал впливу. Прийняття рішень є найголовнішим оцінювальним критерієм здібностей,

умінь і навичок керівника. Від їх зумовленості значною мірою залежать результати діяльності організації.

Досягнення цілей організації можливе лише внаслідок дій, які виконуються в певній послідовності і є способом вирішення окремих, часткових завдань. Так, плануючи діяльність організації, керівник визначає її цілі, способи їх реалізації та ресурси, необхідні для їх досягнення. У процесі організації діяльності керівником приймаються різноманітні управлінські рішення й забезпечується їх виконання. Тобто управлінські рішення є невід'ємною частиною щоденної роботи керівника. Крім того, керівником організується контроль за виконанням прийнятих рішень, що теж передбачає прийняття рішень щодо вибору системи контролю (його масштабів, періодичності, форм), аналізу отриманої інформації та здійснення коригуючих дій. Таким чином, керівнику доводиться приймати велику кількість різноманітних рішень, які відрізняються між собою характером і особливістю вирішуваних завдань, тривалістю дії, сферою охоплення, суб'єктом і рівнем прийняття [2].

Таким чином, зробити висновки про те, що процес прийняття управлінських рішень є основою ефективної діяльності будь-якої організації. На жаль, практика прийняття управлінських рішень показує, що в повсякденній управлінській діяльності організацій України часто нехтують послідовність прийняття управлінських рішень. Результатом такої некомпетентності може стати некоректне виявлення проблемної ситуації, формування неадекватних цілей, і, як наслідок, вибір неоптимального управлінського рішення. Зважаючи на це, для підвищення ефективності діяльності організацій потрібно особливу увагу приділяти обґрунтованому поетапному процесу підготовки та прийняття управлінських рішень.

- Мала Н.Т., Проник І. С. Мистецтво прийняття управлінського рішення. / Н.Т. Мала, І.С. Проник // Вісник Національного університету «Львівська політехніка». – Львів : Вид-во НУ «Львівська політехніка», 2010. – Вип. 20.14. – С. 345-351.
- Євтушенко О. Н. Управлінські рішення: сутність та характерні риси / О. Н. Євтушенко // Наукові праці [Чорноморського державного університету імені Петра Могили комплексу "Києво-Могилянська академія"]. Серія : Державне управління. - 2014. - Т. 239, Вип. 237. - С. 47-51.